

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ:

«Οικογενειακό Δίκαιο για Εκπαιδευόμενους Δικηγόρους, 6η Έκδοση
(Από τη Σειρά Βιβλίων του Κολλεγίου του ASPEN)»

Ονοματεπώνυμο: Βασιλείου Μαρία

Αρ.Μητρώου : Ξ2014017

Επιτροπή Εποπτείας :

Βιλελμίνη Σωσώνη (Επίκουρη Καθηγήτρια)

Μαρία Τσίγκου (Αναπληρώτρια Καθηγήτρια)

Κέρκυρα, Απρίλιος 2022

1. Εισαγωγή

2. Πρωτότυπο

Family Law for Paralegals, Sixth Edition
(Aspen College Series)

Chapter One

Marriage

When people think about marriage, they usually think of it as a private, intimate relationship shaped by the love, commitment and needs of two individuals. However, this understanding of marriage as an essentially private relationship fails to account for the fact that the state also has an interest in marriage- an interest that is grounded in the belief that the exclusivity, permanence, and procreative potential of the marital bond promotes social cohesion and stability. To promote this interest, states traditionally have exercised considerable control over marriage. As an important corollary, states have historically denied legal recognition to unmarried couples in order to buttress the privileged status of marriage, although, as we will see, the traditional bright line distinction between married and unmarried couples has blurred a bit over time.

Although the modern trend has been away from state control over marriage in favour of greater individual autonomy, state laws continue to structure the relationship. They determine who is eligible to marry, what the rights, entitlements, and obligations of spouses are during the marriage, and what their, continuing responsibilities are toward each other should the marriage fail. In short, marriage is a legally transformative act:

- With marriage, each partner becomes formally connected to the family of the other. One literally acquires a “family-in-law.” Mirror relationships are created such that the mother of one spouse becomes the mother-in-law of the other.
- Upon marriage, spouses automatically acquire the right to a wide range of entitlements, such as: social security and workers’ compensation benefits, health insurance coverage, beneficial immigration status, and statutory rights of inheritance.
- With marriage, each spouse acquires a legal obligation to support the other. Historically, this obligation was imposed only upon husbands, but this obligation is now mutual.
- If a marriage ends, rights to property and support are automatically triggered, and state law provides a structured framework within which competing claims can be resolved. Although one does not usually think of divorce as a “benefit” that comes with marriage, it is important to recognize that divorce provides married couples with a structured dissolution process that is not available to unmarried couples.

Reflecting the multidimensional importance of marriage as both a private and a public relationship, a critical recent development has been the struggle by gay men and lesbians for equal marriage rights. Dividing the nation, this struggle raises critical questions about notions of fairness and the meaning of family.

Marriage: Regulating the Relationship

The modern legal approach to marriage is to permit spouses to shape the contours of their own relationship, but this is a fairly recent development. Historically, the law carefully defined the mutual rights and obligations of husbands and wives based upon highly gendered notions of appropriate marital conduct.

Common Law Origins

Our original marriage laws were based upon English common law.¹ As eloquently expressed by William Blackstone, a famed English legal commentator, a defining aspect of this tradition was the legal subordination of married women.

By marriage, the husband and wife are one person in law; that is, the very being or legal existence of the woman is suspended during the marriage, or at least is incorporated and consolidated into that of the husband; under whose wind, protection, and cover, she performs everything. . . . Upon this principle, of a union of person in husband and wife, depend almost all the legal rights, duties, and disabilities, that either one of them acquire by the marriage.²

It is worth noting that this doctrine of marital unity by which a husband and wife are regarded as a single legal person bears a striking similarity to the biblical concept of the unity of the flesh.

Outwardly manifested by the requirement that she take her husband's last name as her own, marriage altered a woman's legal status; rights that she possessed as a single woman were transferred to her husband in exchange for his support and protection. Upon marriage, a woman lost the right to own personal property, property she owned at the time of marriage or subsequently acquired became her husband's. As owner, he could sell, destroy, or bequeath it, just as he could his separately acquired property. This property could also be taken by a husband's creditors in order to satisfy his debts. In short, as her person merged into her husband's so too did her property merge into this. Real property – land and whatever is grown on or fixed to it – was treated differently, as title did not pass to the husband. The husband did, however, acquire the exclusive right to manage and control the realty together with the right to all rents and profits derived from it. Although the nominal owner, a married woman could not convey her realty without the consent of her husband.

A married woman was regarded as unable to think for herself and thus lacked authority to act as an autonomous legal person. As a result, she lost the right to perform a variety of legal functions. Any contracts that she entered into were null and void. She also lost her testamentary capacity – the ability to make a will – and any wills she had made prior to marriage were automatically revoked. She could not sue or be sued in her own name. As the owner of her legal claims, her husband had to be joined as a party and was entitled to collect any damages.

Of profound consequence, a married woman also lost the right to her own labor. A husband acquired the right to his wife's services both at home and as performed for third parties. Because her labor belonged to him, he acquired an interest in the fruit of her labor, and monies paid to her for services she rendered became his. A husband's right to his wife's labor was characterized as a property interest. If his

wife was injured by a third party, the husband was considered a victim in his own right and could sue for the loss of his wife's ability to perform her marital responsibilities. Damages frequently included compensation for the loss of her companionship, including sexual companionship, and her domestic services. Married women had no corresponding rights to their husband's services. As explained by Blackstone: "the inferior hath no kind of property in the company, care, or assistance of the superior, as the superior is held to have in those of the inferior."³ In exchange for the loss of her legal persona, a married woman was entitled to be supported by her husband, and he became responsible for her debts, including those she came into the marriage with. This exchange of services for support lay at the heart of the common law marital relationship, and this core feature of marriage survived well into the twentieth century, long after other common law marital requirements had been replaced by more modern rules. Charged with this support duty, the husband was unquestionably considered the legal head of the household with the right to make all major family decisions. Of particular significance was his unilateral right to decide where the family should live. A wife was required to follow her husband wherever he chose to go unless his choice was clearly unreasonable or intended as a punishment.

The Civil Law Tradition

Eight states did not follow this English common law model. These states, known as community property or civil law states, are Arizona, California, Idaho, Louisiana, Nevada, New Mexico, Texas, and Washington. Based upon patterns of colonization and territorial acquisitions, these states were influenced by Spanish civil law and, in the case of Louisiana, by Spanish and French law.

At least in theory, the status of married women was different in these states. Here, a wife's legal identity did not merge into her husband's. Instead, each spouse retained his or her separate identity, and marriage was viewed as a partnership. Subject to limited exceptions, property acquired during marriage was considered community property and belonged to both partners. However, the marital partners were not regarded as equals. A husband was given complete authority over the community property, including his wife's earnings; he could spend community assets freely, potentially leaving his wife with nothing to show for her contribution. Thus, in terms of her daily reality, the difference for a married woman between the common law and the civil law approaches would not have been as great as the doctrinal distinctions suggest.

Married Women's Property Acts

Beginning in the late 1830s, states began passing laws known as the Married Women's Property Acts, which led to a gradual improvement in the legal status of married women.⁴ Interestingly, the first such Acts were enacted in the South and appear to have been motivated by economic concerns, rather than by a desire to emancipate married women. Prompted by the economic panic of 1837, in which many southern plantation owners faced bankruptcy and loss of property – including slaves – to their creditors, legislators passed laws giving married women rights of ownership over their own property, which served to protect it from being seized by

their husbands' creditors. Husbands, however, retained their common law right of management and control over their wives' property.

In other regions of the country, most notably the Northeast, the passage of these Acts responded more directly to concerns being voiced by the newly emerging women's rights movement about the legal subordination of married women. Although individual women had spoken out previously, 1848 marks the birth of the organized women's movement. That was the year women and men came together at Seneca Falls, New York for the first women's rights convention in this country.

Although winning the right for women to vote soon became their focus, the reformers also sought legal equality for women within the domestic sphere. They attacked marriage laws as an abuse of male power, which relegated women to the status of children. As stated by Elizabeth Cady Stanton, an outspoken leader of the movement:

. . . A man marrying gives up no right, but, a woman, every right, even the most sacred of all, the right to her own person. . . . So long as our present false marriage relation continues, which in most cases is nothing more or less than legalized prostitution, women can have no self respect. . . . Personal freedom is the first right to be proclaimed, and that does not and cannot now belong to the relation of wife. . . .⁵

Reformers demanded: "(1) full control over their property with the powers to contract, will, and sue regarding it; (2) the right to their own wages; (3) recognition of the wife's joint right to the earnings of the co-partnership; and (4) equal guardianship of their children."⁶ Striking at the heart of the traditional marital relationship and the husband's privileged position within the home, these demands were seen as radical and were often greeted with scorn and apprehension that women were seeking to rule their husbands.

However, over the last half of the nineteenth century, states responded to these demands in halting fashion. Bit by bit, laws were passed extending property rights to married women and lifting many of the common law disabilities, although no state, with the exception of Maine, gave married women full control over their property. By the turn of the century, married women had many more rights than they had previously possessed, and in some states, they could own property, enter into contracts, and sue and be sued in their own name. Some states also passed "earnings" laws, giving a married woman a property right in the labor she performed outside the domestic realm, thus entitling her, rather than her husband, to the earnings. Despite these reforms, in no state were married women considered the legal equals of married men. Significantly, despite the passage of the earnings statutes, husbands still had a property right in their wives' domestic services,⁷ and they remained firmly ensconced as the legal head of the household. Thus, the essential nature of the marital relationship remained unaltered by these Acts; the reformers' vision of true legal equality between husband and wife remained but a distant dream.

The Move to Legal Equality

As discussed in the previous section, historically our marriage laws reflect a highly gendered vision of the marital relationship. Rights and responsibilities were assigned based on deeply held beliefs about the proper role of women and their

subordinate status. Although these underlying beliefs were challenged in the nineteenth century, leading to some legal reforms, the defining exchange of services for support continued to structure the marital relationship.

So powerful was this vision of woman as homemaker and man as provider that couples were unable to legally redistribute their roles through private, consensual agreements. By way of illustration, in 1940, a federal district court in Michigan refused to uphold an agreement between a husband and wife in which the husband agreed to quit his job and follow his wife in her travels in exchange for a monthly sum of money:

As a result of the marriage contract . . . the husband has a duty to support and to live with his wife and the wife must contribute her services and society to the husband and follow him in his choice of domicile. The law is well settled that a private agreement between persons married or about to be married which attempts to change the essential obligations of the marriage contract as defined by the law is contrary to public policy and unenforceable.

Even in the states with the most liberal emancipation statutes, . . . the law has not gone to the extent of permitting husbands and wives by agreement to change the essential incidents of the marriage contract.⁸

Beginning in the late 1960s, this gendered approach to marriage was again challenged. With the emergence of the second women's rights movement, women again began to fight against laws that limited their rights based on fixed notions of appropriate female behavior. Reformers sought to eliminate all remaining common law marital restrictions, including laws that required a woman to take her husband's last name and to follow him in his choice of domicile, and that limited a married woman's right to freely dispose of her property or carry on a trade. Additionally, as married women assumed a greater role in the workplace, reformers challenged the still powerful exchange of support for services requirement, arguing that it confined women to the home and fostered economic dependency.

Gradually, courts began striking down most of the remaining gender-specific marital laws. Based mainly on the equal protection clause of the Fourteenth Amendment to the Constitution, courts held that it was improper for states to assign rights and responsibilities based on fixed assumptions about the proper roles of men and women. Illustrative of this approach, in 1979, the United States Supreme Court invalidated Alabama's alimony law because it only imposed a support obligation on men:

[T]he "old notion" that "generally it is the man's primary responsibility to provide a home and its essentials," can no longer justify a statute that discriminates on the basis of gender. "No longer is the female destined solely for the home and the rearing of a family, and only the male for the marketplace and world of ideas...."

Legislative classifications which distribute benefits and burdens on the basis of gender carry the inherent risk of reinforcing stereotypes about the "proper place" of women and their need for special protection. Whereas here, the State's...purposes are well-served by a gender-neutral classification...the State cannot be permitted to classify on the basis of sex.⁹

In reviewing these marital laws that fixed the rights and obligations of spouses based on gender, courts were also influenced by the Supreme Court's decision in *Griswold v. Connecticut*. This 1965 case, which struck down a Connecticut statute prohibiting the use of contraceptives by married couples, enunciated a broad right

of marital privacy.¹⁰ Drawing on this right of privacy, courts limited the authority of states to structure the terms of the marital relationship. This was now regarded as a matter to be determined by individual spouses based on their own needs and desires.

Today, marriage is no longer considered a status relationship where marital roles are assigned by law without regard for individual choice, and the law no longer assigns married women a subordinate role. Legally, marriage now more closely resembles a contractual relationship in which rights and obligations are chosen according to the needs and desires of the particular couple. Of course, legal or formal equality does not necessarily result in actual equality, and many still view marriage as an institution that has not escaped the legacy of a highly gendered past.

Entrance into Marriage: Choosing a Spouse

Although state laws no longer define marital rights and obligations based upon gender, they continue to play an important role in shaping our understanding of the marital relationship by imposing certain restrictions on an individual's choice of marital partner. Although most of these restrictions, such as laws that prohibit close family members from marrying one another, are not controversial, one of the most heated issues of our time is whether states can prohibit marriage between same-sex partners. Before looking at the current debate over marital rights for same-sex partners, we consider several Supreme Court decisions that limit the ability of states to regulate marital partner choice.

Marriage as a Fundamental Right

In 1967, the United States Supreme Court, in the case of *Loving v. Virginia*,¹¹ struck down Virginia's anti-miscegenation law, which prohibited interracial marriage between white and "colored" persons. Reflective of their racist origins, anti-miscegenation laws date back to the time of slavery and were once in effect in a majority of states. When *Loving* was decided, Virginia was one of the 16 states that still prohibited interracial marriage. Virginia's law was challenged by a couple who had been convicted of violating the ban on interracial marriage. They were given a one-year jail sentence, which was suspended on the condition that they leave Virginia and not return for 25 years.

On appeal, Virginia's highest court upheld the Lovings' conviction, concluding that the law was a valid exercise of state authority over marriage, and that Virginia could legitimately seek to "preserve the racial integrity of its citizens" and prevent "the corruption of blood (and) a mongrel breed of citizens."¹² The Supreme Court disagreed. Focusing on the racial hatred that had motivated passage of anti-miscegenation laws, the Court held that Virginia had violated the equal protection clause of the Fourteenth Amendment by restricting an individual's choice of marriage partner based on racial classifications. It also held that, under the due process clause of the Fourteenth Amendment, marriage is a fundamental right: "The freedom to marry has long been recognized as one of the vital personal rights essential to the orderly pursuit of happiness by free men. Marriage is one of the 'basic civil rights of man,' fundamental to our very existence and survival."¹³ This case marks the first time that the Supreme Court limited the authority of a state to regulate entry into marriage.

Eleven years later, in the case of *Zablocki v. Redhail*,¹⁴ the Court again invalidated a state law that restricted an individual's right to marry. In question was a law passed by the state of Wisconsin that prohibited noncustodial parents who were behind in child support payments from marrying. In support of the law, the state argued that it was necessary to ensure that noncustodial parents met existing child support obligations. In striking down the law, the Court, building upon *Loving*, held that marriage is a fundamental and that a state may not impinge on this right in order to collect child support, especially since other collection mechanisms are available. However, it also stated that the right to marry, although fundamental, is not absolute, and that some restrictive laws would most likely withstand constitutional scrutiny. Subsequently, in the case of *Turner v. Satley*, the Court invalidated a Missouri law prohibiting inmates from marrying, finding that the state's interest in rehabilitation and security did not justify this limitation on an individual's fundamental right to marry.¹⁵

Restrictions on Entry into Marriage

Although the right to marry is now constitutionally protected, all states still have laws in effect that restrict an individual's choice of marriage partner. These laws have been either not challenged or upheld on the grounds that they promote important state interests.

3. Μετάφρασμα

Οικογενειακό Δίκαιο για Εκπαιδευόμενους Δικηγόρους, 6η Έκδοση
(Από τη Σειρά Βιβλίων του Κολλεγίου του ASPEN)

Πρώτο Κεφάλαιο

Γάμος

Όταν οι άνθρωποι σκέφτονται τον γάμο, συνήθως τον σκέφτονται ως μια σχέση ιδιωτική, ερωτική που διαμορφώνεται από την αγάπη, τη δέσμευση και τις ανάγκες δύο ατόμων. Ωστόσο, αυτή η αντίληψη του γάμου, ως μιας ουσιαστικά ιδιωτικής σχέσης, δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι και το κράτος δείχνει ένα ενδιαφέρον στον θεσμό του γάμου- ένα ενδιαφέρον που βασίζεται στην πεποίθηση ότι η αποκλειστικότητα, η μονιμότητα και η αναπαραγωγική προοπτική του γαμήλιου δεσμού προάγουν την κοινωνική συνοχή και σταθερότητα. Τα κράτη έχουν παραδοσιακά ασκήσει σημαντικό έλεγχο στον γάμο, για να προωθήσουν αυτό το ενδιαφέρον. Ως ένα σημαντικό επακόλουθο, τα κράτη έχουν ιστορικά απορρίψει τη νομική αναγνώριση στα άγαμα ζευγάρια, ώστε να στηρίξουν το προνομιακό καθεστώς του γάμου, αν και, όπως θα δούμε, η παραδοσιακή

διάκριση μεταξύ των έγγαμων και άγαμων ζευγαριών έχει θολώσει λίγο με την πάροδο του χρόνου.

Αν και η σύγχρονη τάση έχει απομακρυνθεί από τον κρατικό έλεγχο στον γάμο υπέρ της σπουδαιότερης ατομικής αυτονομίας, οι κρατικοί νόμοι συνεχίζουν να συγκροτούν την σχέση. Καθορίζουν ποιος πληροί τις προϋποθέσεις για γάμο, ποια είναι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των συζύγων κατά τη διάρκεια του γάμου, και ποια είναι τα συνεχή καθήκοντα έναντι του άλλου σε περίπτωση που αποτύχει ο γάμος. Εν ολίγοις, ο γάμος είναι μια νομική μετασχηματιστική πράξη:

- Με τον γάμο, κάθε σύντροφος συνδέεται επίσημα με την οικογένεια του άλλου. Ένας αποκτά κυριολεκτικά μια «οικογένεια έναντι του νόμου». Οι σχέσεις-καθρέφτης δημιουργούνται με τέτοιο τρόπο, ώστε η μητέρα του ενός συντρόφου να γίνεται «η μητέρα έναντι του νόμου» (πεθερά) του άλλου.
- Κατά τον γάμο, οι σύζυγοι αποκτούν αυτόματα το δικαίωμα σε ένα ευρύ φάσμα δικαιωμάτων, όπως: παροχές κοινωνικής ασφάλισης και αποζημίωσης εργαζομένων, ασφαλιστική κάλυψη υγείας, ευεργετικό μεταναστευτικό καθεστώς και νόμιμα κληρονομικά δικαιώματα.
- Με τον γάμο, κάθε σύζυγος αποκτά μια νομική υποχρέωση να συντηρεί τον άλλον. Ιστορικά, η υποχρέωση αυτή επιβλήθηκε μόνο στους συζύγους, αλλά αυτή η υποχρέωση είναι πλέον αμοιβαία.
- Εάν ένας γάμος τερματιστεί, ενεργοποιούνται αυτόματα τα δικαιώματα περιουσίας και διατροφής, ενώ το κρατικό δίκαιο παρέχει ένα δομημένο πλαίσιο εντός του οποίου οι ανταγωνιστικές αξιώσεις μπορούν να επιλυθούν. Αν και κανείς συνήθως δεν σκέφτεται το διαζύγιο ως ένα «όφελος» που επέρχεται με τον γάμο, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι το διαζύγιο παρέχει στα έγγαμα ζευγάρια μια δομημένη διαδικασία λύσης, η οποία δεν είναι διαθέσιμη στα άγαμα ζευγάρια.

Αντανακλώντας την πολυδιάστατη σημασία του γάμου τόσο ως μια ιδιωτική όσο και ως μια δημόσια σχέση, μια κρίσιμη πρόσφατη εξέλιξη αποτέλεσε ο αγώνας των ομοφυλόφιλων και λεσβιών για ίσα δικαιώματα γάμου. Διχάζοντας το έθνος, ο αγώνας αυτός εγείρει σημαντικά ερωτήματα σχετικά με τις έννοιες της δικαιοσύνης και την έννοια της οικογένειας.

Γάμος: Ρυθμίζοντας τη Σχέση με Νόμους

Η σύγχρονη νομική προσέγγιση του γάμου είναι να επιτρέπει στους συζύγους να διαμορφώνουν το περίγραμμα της δικής τους σχέσης, αλλά αυτή είναι μια αρκετά πρόσφατη εξέλιξη. Ιστορικά, ο νόμος όρισε με προσοχή τα αμοιβαία δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των συζύγων, με βάση τις ιδιαίτερα έμφυλες αντιλήψεις για την κατάλληλη συζυγική συμπεριφορά.

Προέλευση του Εθνικού Δικαίου

Οι αρχικοί μας νόμοι για τον γάμο βασίστηκαν πάνω στο αγγλικό Εθνικό Δίκαιο. Όπως ευφραδώς εξήγησε ο William Blackstone, ένας φημισμένος Άγγλος νομικός σχολιαστής, μια καθοριστική πτυχή της παράδοσης αυτής ήταν η νομική υποταγή των παντρεμένων γυναικών.

Με τον γάμο, ο σύζυγος και η σύζυγος γίνονται ένα πρόσωπο σύμφωνα με το νόμο· δηλαδή η ίδια ή η νομική ύπαρξη της γυναίκας αναστέλλεται κατά τη διάρκεια του γάμου, ή τουλάχιστον ενσωματώνεται και συγχωνεύεται με εκείνη του συζύγου· υπό την προστασία και κάλυψη του οποίου εκτελεί τα πάντα. . . . Από την αρχή αυτή, της ένωσης των προσώπων του συζύγου και της συζύγου, εξαρτώνται σχεδόν όλα τα νομικά δικαιώματα, τα καθήκοντα και τα κωλύματα που αποκτά ο ένας από τους δύο με τον γάμο

Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτό το δόγμα της συζυγικής ενότητας, με το οποίο ένας σύζυγος και μία σύζυγος θεωρούνται ως ένα ενιαίο νομικό πρόσωπο, φέρει μία εντυπωσιακή ομοιότητα με τη βιβλική έννοια της ενότητας της σάρκας.

Με την απαίτηση να πάρει το επώνυμο του συζύγου της ως δικό της, ο γάμος μεταβάλλει το νομικό καθεστώς μιας γυναίκας· δικαιώματα που κατείχε ως άγαμη γυναίκα μεταβιβάστηκαν στον σύζυγο της με αντάλλαγμα την υποστήριξη και την προστασία της. Κατά τη διάρκεια του γάμου, μια γυναίκα έχανε το δικαίωμα στη δική της προσωπική ιδιοκτησία, ιδιοκτησία που κατείχε τη στιγμή του γάμου ή αποκτούσε στη συνέχεια, μεταβιβαζόταν στον σύζυγό της. Η ιδιοκτησία αυτή θα μπορούσε, επίσης, να ληφθεί από τους πιστωτές του συζύγου προκειμένου να ικανοποιήσει το χρέος του. Εν ολίγοις, καθώς το άτομό της συγχωνευόταν με εκείνο του συζύγου της, το ίδιο συνέβαινε και με την περιουσία της. Η ακίνητη περιουσία -γη και οτιδήποτε καλλιεργείται ή τοποθετείται σε αυτό- αντιμετωπίστηκε διαφορετικά, καθώς ο τίτλος δεν περνούσε στον σύζυγο. Ωστόσο, ο σύζυγος αποκτούσε το αποκλειστικό δικαίωμα διαχείρισεως και ελέγχου του ακινήτου μαζί με το δικαίωμα σε όλα τα ενοίκια και τα κέρδη που απορρέουν από αυτό. Παρόλο που ο ονομαστικός ιδιοκτήτης, μια έγγαμη γυναίκα δεν μπορούσε να μεταβιβάσει το ακίνητό της χωρίς τη συγκατάθεση του συζύγου της.

Μια έγγαμη γυναίκα θεωρούταν ανίκανη να σκεφτεί μόνη της κι έτσι δεν είχε την εξουσία να ενεργεί ως αυτόνομο νομικό πρόσωπο. Ως αποτέλεσμα, έχασε το δικαίωμα να εκτελεί διάφορες νομικές λειτουργίες. Όλες οι συμβάσεις που σύναπτε ήταν άκυρες. Έχασε, επίσης, την κληρονομική της ικανότητα – την ικανότητα να κάνει διαθήκη – και όλες οι διαθήκες που είχε κάνει πριν από το γάμο ακυρώνονταν αυτόματα. Δεν μπορούσε να μηνυθεί ή να εναχθεί με το δικό της όνομα. Ο σύζυγός της, ως κύριος των νόμιμων απαιτήσεών της, έπρεπε να ενταχθεί ως διάδικος, ενώ είχε το δικαίωμα να εισπράξει οποιαδήποτε αποζημίωση.

Μια σημαντική συνέπεια ήταν ότι μια έγγαμη γυναίκα έχανε, επίσης, το δικαίωμα στην δική της εργασία. Ένας σύζυγος αποκτούσε το δικαίωμα στις υπηρεσίες της συζύγου του τόσο στο σπίτι όσο και για τρίτους. Επειδή η εργασία της ανήκε σε αυτόν, απέκτησε συμφέρον επί των καρπών της εργασίας της και τα χρήματα που της καταβάλλονταν για τις υπηρεσίες που παρείχε γίνονταν δικά του. Το δικαίωμα του συζύγου στην εργασία της συζύγου του χαρακτηρίστηκε ως περιουσιακό συμφέρον. Εάν η σύζυγός του τραυματιζόταν από τρίτο πρόσωπο, ο σύζυγος λαμβανόταν υπόψη ως το θύμα αυτοδικαίως και μπορούσε να κάνει μήνυση για την απώλεια της δυνατότητας της συζύγου του να εκτελέσει τα συζυγικά της καθήκοντα. Οι αποζημιώσεις συχνά περιλαμβάναν αποζημίωση για την απώλεια της συντροφιάς της, συμπεριλαμβανομένης και της σεξουαλικής συντροφικότητας, και των οικιακών υπηρεσιών της. Οι έγγαμες γυναίκες δεν είχαν αντίστοιχα δικαιώματα στις υπηρεσίες του συζύγου τους. Όπως εξηγεί ο Blackstone: «Ο κατώτερος δεν έχει καμία ιδιοκτησία στην συντροφικότητα, τη φροντίδα, ή τη βοήθεια του ανωτέρου, όπως θεωρείται ότι έχει ο ανώτερος σε εκείνους του

κατώτερου». Σε αντάλλαγμα με την απώλεια του νομικού της προσώπου, μια έγγαμη γυναίκα είχε το δικαίωμα να υποστηριχθεί από τον σύζυγό της, κι εκείνος γινόταν υπεύθυνος για τα χρέη της, συμπεριλαμβανομένων εκείνων, με τα οποία εισήλθε στον γάμο. Αυτή η ανταλλαγή υπηρεσιών για την υποστήριξη βρισκόταν στο επίκεντρο του κοινού δικαίου της συζυγικής σχέσης, και αυτό το βασικό χαρακτηριστικό του γάμου επιβίωσε μέχρι και τον 20ό αιώνα, πολύ μετά την αντικατάσταση των συζυγικών απαιτήσεων του κοινοδικαίου από πιο σύγχρονους κανόνες.

Χρεωμένος με αυτό το καθήκον υποστήριξης, ο σύζυγος θεωρήθηκε αναμφισβήτητα ως ο νομικός επικεφαλής του σπιτιού με το δικαίωμα να λαμβάνει όλες τις σημαντικές αποφάσεις της οικογενείας. Ιδιαίτερη σημασία κατείχε το μονόπλευρο δικαίωμά του να αποφασίσει πού θα ζήσει η οικογένεια. Μια σύζυγος ήταν υποχρεωμένη να ακολουθήσει τον σύζυγό της οπουδήποτε εκείνος επέλεγε να πάει, εκτός κι αν η επιλογή του ήταν εμφανώς παράλογη ή προοριζόταν ως τιμωρία.

Η Παράδοση του Αστικού Δικαίου

Οκτώ πολιτείες δεν ακολούθησαν αυτό το πρότυπο του αγγλικού κοινοδικαίου. Αυτές οι πολιτείες, γνωστές ως πολιτείες κοινοκτημοσύνης ή αστικού δικαίου, είναι η Αριζόνα, η Καλιφόρνια, το Αϊντάχο, η Λουϊζιάνα, η Νεβάδα, το Νέο Μεξικό, το Τέξας και η Ουάσιγκτον. Βασισμένες σε πρότυπα αποικισμού και εδαφικών εξαγορών, αυτές οι πολιτείες επηρεάστηκαν από το ισπανικό Αστικό δίκαιο και, στην περίπτωση της Λουϊζιάνα, από το ισπανικό και το γαλλικό.

Θεωρητικά τουλάχιστον, το καθεστώς των παντρεμένων γυναικών ήταν διαφορετικό σε αυτές τις πολιτείες. Εδώ, η νομική ταυτότητα της συζύγου δεν ταυτίστηκε με εκείνη του συζύγου. Αντ' αυτού, κάθε σύζυγος διατηρούσε τη δική του ξεχωριστή ταυτότητα, και ο γάμος θεωρούταν ως μια σύμπραξη. Με την επιφύλαξη περιορισμένων εξαιρέσεων, τα περιουσιακά στοιχεία που αποκτήθηκαν κατά τη διάρκεια του γάμου θεωρούνταν κοινή ιδιοκτησία και ανήκαν και στους δύο συζύγους. Ωστόσο, οι σύζυγοι δεν θεωρούνταν ίσοι. Ο σύζυγος είχε την πλήρη εξουσία σχετικά με την κοινή ιδιοκτησία, συμπεριλαμβανομένων των αποδοχών της συζύγου του· μπορούσε να ξοδεύει ελεύθερα τα κοινά περιουσιακά στοιχεία, ενδεχομένως χωρίς να φαίνεται η συμβολή της συζύγου του σε αυτά. Έτσι, όσον αφορά την καθημερινή της πραγματικότητα, η διαφορά για μια παντρεμένη γυναίκα μεταξύ του Κοινού και του Αστικού δικαίου δεν θα ήταν τόσο μεγάλη όσο προτείνουν οι δογματικές διαφοροποιήσεις.

Οι Νόμοι περί Ιδιοκτησίας των Έγγαμων Γυναικών

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1830, πολιτείες άρχισαν να θεσπίζουν νόμους γνωστούς ως Νόμοι περί Ιδιοκτησίας των Έγγαμων Γυναικών, οι οποίες οδήγησαν στη σταδιακή βελτίωση του νομικού καθεστώτος των έγγαμων γυναικών. Είναι ενδιαφέρον ότι οι πρώτοι τέτοιοι νόμοι θεσπίστηκαν στο Νότο και φαίνεται να ήταν υποκινούμενοι από οικονομικές ανησυχίες, και όχι από την επιθυμία απελευθέρωσης των έγγαμων γυναικών. Με αφορμή τον οικονομικό πανικό του

1837, κατά τον οποίο πολλοί ιδιοκτήτες φυτειών του Νότου αντιμετώπισαν πτώχευση και απώλεια περιουσίας – συμπεριλαμβανομένων των σκλάβων – από τους πιστωτές τους, οι νομοθέτες ψήφισαν νόμους δίνοντας στις έγγαμες γυναίκες δικαιώματα κυριότητας επί της περιουσίας τους, πράγμα που χρησίμευε στην προστασία της από την κατάσχεση από τους πιστωτές των συζύγων τους. Οι σύζυγοι, ωστόσο, διατήρησαν το δικαίωμά με βάση το κοινοδίκαιο περί διαχείρισης και ελέγχου επί των περιουσιών των συζύγων τους.

Σε άλλες περιοχές της χώρας, κυρίως στα βορειοανατολικά, το πέρασμα αυτών των νόμων ανταποκρίθηκε πιο άμεσα στις ανησυχίες που εξέφραζε το πρόσφατα αναδυόμενο κίνημα των γυναικών σχετικά με τη νομική υποταγή των έγγαμων γυναικών. Αν και μεμονωμένες γυναίκες είχαν εκφράσει ανοιχτά τη γνώμη τους προηγουμένως, το 1848 σηματοδοτεί τη γέννηση του οργανωμένου κινήματος των γυναικών. Αυτή ήταν η χρονιά που γυναίκες και άνδρες συναντήθηκαν στο Seneca Falls της Νέας Υόρκης για την πρώτη σύμβαση για τα δικαιώματα των γυναικών στη χώρα αυτή.

Αν και εστίασαν στη νίκη του δικαιώματος να ψηφίζουν οι γυναίκες, οι μεταρρυθμιστές ζήτησαν, επίσης, νομική ισότητα για τις γυναίκες στην οικιακή σφαίρα. Επιτέθηκαν στους νόμους του γάμου ως κατάχρηση της αρσενικής εξουσίας, η οποία υποβίβαζε τις γυναίκες στο καθεστώς των παιδιών. Όπως δήλωσε η Elizabeth Cady Stanton, μια ειλικρινής επικεφαλής του κινήματος:

... Ένας άνδρας που παντρεύεται δεν δίνει κανένα δικαίωμα, αλλά μια γυναίκα, κάθε δικαίωμα, ακόμα και το πιο ιερό από όλα, το δικαίωμα στο δικό της πρόσωπο. ... Εφόσον η σημερινή ψευδής γαμήλια σχέση συνεχίζεται, η οποία στις περισσότερες περιπτώσεις δεν είναι τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από τη νομιμοποιημένη πορνεία, οι γυναίκες δεν μπορούν να έχουν αυτοεκτίμηση. ... Η προσωπική ελευθερία είναι το πρώτο δικαίωμα που πρέπει να διακηρυχθεί και αυτό δεν συμβαίνει και δεν μπορεί τώρα να ανήκει στη σχέση της συζύγου. ... Οι μεταρρυθμιστές απαιτήσαν: «(1) πλήρη έλεγχο της περιουσίας τους με τις εξουσίες της σύμβασης, της διαθήκης και της μηνύσεως σχετικά με αυτή (2) το δικαίωμα στους δικούς τους μισθούς (3) αναγνώριση του από κοινού δικαιώματος της συζύγου στα κέρδη του συνεταιρισμού και (4) την ισότιμη κηδεμονία των παιδιών τους.» Καταφέροντας χτύπημα στην καρδιά της παραδοσιακής συζυγικής σχέσης και της προνομιακής θέσης του συζύγου εντός του σπιτιού, αυτά τα αιτήματα θεωρήθηκαν ριζοσπαστικά και συχνά τα υποδέχονταν με περιφρόνηση και ανησυχία ότι οι γυναίκες προσπαθούσαν να εξουσιάσουν τους συζύγους τους.

Ωστόσο, κατά το τελευταίο μισό του 19ου αιώνα, πολιτείες ανταποκρίθηκαν σε αυτά τα αιτήματα με αργό ρυθμό. Σιγά σιγά, ψηφίστηκαν νόμοι που επέκτειναν τα δικαιώματα ιδιοκτησίας στις έγγαμες γυναίκες και ήραν πολλά από τα μειονεκτήματα του κοινοδικαίου, αν και καμία πολιτεία, με εξαίρεση το Μέιν, δεν έδωσε τον πλήρη έλεγχο της περιουσίας τους στις έγγαμες γυναίκες. Στις αρχές του επόμενου αιώνα, οι έγγαμες γυναίκες είχαν πολλά περισσότερα δικαιώματα από ό, τι κατείχαν προηγουμένως, ενώ σε κάποιες πολιτείες μπορούσαν να κατέχουν περιουσία, να συνάπτουν συμβόλαια και να μηνύουν ή να μηνύονται με το δικό τους όνομα. Ορισμένες πολιτείες ψήφισαν επίσης νόμους περί «εσόδων», δίνοντας σε μια έγγαμη γυναίκα δικαίωμα ιδιοκτησίας στην εργασία που εκτελούσε εκτός της οικιακής σφαίρας, εξουσιοδοτώντας έτσι εκείνη κι όχι τον σύζυγο στα έσοδα. Παρά τις μεταρρυθμίσεις αυτές, σε καμία πολιτεία δεν

θεωρούνταν οι έγγαμες γυναίκες νομικά ισότιμες με τους έγγαμους άνδρες. Ιδιαίτερα, παρά το πέρασμα των νομοθετημάτων περί εσόδων, οι σύζυγοι εξακολουθούσαν να έχουν δικαίωμα ιδιοκτησίας στις οικιακές υπηρεσίες των συζύγων τους, και παρέμεναν σταθερά «βολεμένοι» ως νομικά επικεφαλής της οικογενείας. Έτσι, η στοιχειώδης φύση της συζυγικής σχέσης παρέμεινε αμετάβλητη γι' αυτούς τους νόμους· το όραμα των μεταρρυθμιστών για μια πραγματική νομική ισότητα μεταξύ των συζύγων παρέμεινε μακρινό όνειρο.

Η Μετάβαση στη Νομική Ισότητα

Όπως αναφέρθηκε στην προηγούμενη ενότητα, οι νόμοι μας για τον γάμο ιστορικά αντικατοπτρίζουν μια ιδιαίτερα έμφυλη αντίληψη της συζυγικής σχέσης. Τα δικαιώματα και οι ευθύνες αποδίδονταν με βάση βαθιά ριζωμένες πεποιθήσεις σχετικά με τον κατάλληλο ρόλο των γυναικών και την υποδεέστερη θέση τους. Παρόλο που αυτές οι βασικές πεποιθήσεις αμφισβητήθηκαν τον δέκατο ένατο αιώνα, οδηγώντας σε ορισμένες νομικές μεταρρυθμίσεις, η καθοριστική ανταλλαγή υπηρεσιών για παροχή υποστήριξης συνέχισε να διαμορφώνει τη συζυγική σχέση.

Τόσο ισχυρό ήταν το όραμα της γυναίκας ως νοικοκυράς και του άνδρα ως κουβαλητή που τα ζευγάρια δεν μπόρεσαν να αναδιανείμουν νομικά τους ρόλους τους μέσω ιδιωτικών συναινετικών συμβάσεων. Για παράδειγμα, το 1940 ένα ομοσπονδιακό περιφερειακό δικαστήριο στο Μίσιγκαν αρνήθηκε να επικυρώσει μια σύμβαση μεταξύ ενός συζύγου και της συζύγου του, στην οποία ο σύζυγος συμφώνησε να εγκαταλείψει την εργασία του και να ακολουθήσει τη σύζυγό του στα ταξίδια της με αντάλλαγμα ένα μηνιαίο χρηματικό ποσό:

Ως αποτέλεσμα της συμβάσεως του γάμου . . . ο σύζυγος έχει το καθήκον να στηρίζει και να ζει με τη σύζυγό του και η σύζυγος πρέπει να προσφέρει τις υπηρεσίες της και τη συντροφιά στον σύζυγο και να τον ακολουθεί στην επιλογή του για την κατοικία. Ο νόμος είναι καλά ρυθμισμένος ώστε μια ιδιωτική σύμβαση μεταξύ ανθρώπων παντρεμένων ή που πρόκειται να παντρευτούν, η οποία επιχειρεί να αλλάξει τις βασικές υποχρεώσεις της συμβάσεως του γάμου όπως ορίζονται από τον νόμο, να είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και να είναι μη εκτελεστή.

Ακόμη και στις πολιτείες με τα πιο φιλελεύθερα νομοθετήματα χειραφέτησης, . . . ο νόμος δεν έχει φτάσει σε βαθμό που να επιτρέπει στους συζύγους και τις συζύγους να αλλάξουν με σύμβαση τα ουσιώδη προβλήματα της συμβάσεως του γάμου.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1960, αυτή η φυλετική προσέγγιση του γάμου άρχισε πάλι να δοκιμάζεται. Με την εμφάνιση του δεύτερου κινήματος για τα δικαιώματα των γυναικών, οι γυναίκες άρχισαν να παλεύουν ενάντια στους νόμους που περιόριζαν τα δικαιώματά τους βασισμένοι στις σταθερές αντιλήψεις για την κατάλληλη γυναικεία συμπεριφορά. Οι μεταρρυθμιστές επιχείρησαν να εξαλείψουν όλους τους εναπομείναντες συζυγικούς περιορισμούς του κοινοδικαίου, συμπεριλαμβανομένων των νόμων που απαιτούσαν από μια γυναίκα να πάρει το επώνυμο του συζύγου της και να τον ακολουθήσει στην επιλογή του για την κατοικία, και που περιόριζε το δικαίωμα μιας παντρεμένης γυναίκας να δώσει ελεύθερα την περιουσία της ή να συνεχίσει μια εμπορική συναλλαγή. Επιπλέον, καθώς οι έγγαμες γυναίκες ανέλαβαν έναν σπουδαιότερο

ρόλο στον χώρο της εργασίας, οι μεταρρυθμιστές αμφισβήτησαν την ακόμα ισχυρή ανταλλαγή υποστήριξης για την απαίτηση παροχής υπηρεσιών, υποστηρίζοντας ότι περιορίζει τις γυναίκες στο σπίτι και προάγει την οικονομική εξάρτηση.

Σταδιακά, τα δικαστήρια άρχισαν να ακυρώνουν τους περισσότερους από τους εναπομείναντες νόμους περί γάμου που ήταν βασισμένοι στο φύλο. Βασιζόμενοι κυρίως στη ρήτρα περί ίσης προστασίας της δέκατης τέταρτης Τροπολογίας του Συντάγματος των ΗΠΑ, τα δικαστήρια έκριναν ότι ήταν ανάρμοστο για τις πολιτείες να αναθέτουν δικαιώματα και ευθύνες βάσει σταθερών υποθέσεων σχετικά με τους κατάλληλους ρόλους ανδρών και γυναικών. Ενδεικτικό αυτής της προσέγγισης, το 1979, το Ανώτατο Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών ακύρωσε το νόμο περί διατροφής της Αλαμπάμα επειδή επέβαλε υποχρέωση διατροφής μόνο στους άνδρες:

Η «παλιά αντίληψη» που «γενικά είναι η πρωταρχική ευθύνη του άνδρα να παράσχει ένα σπίτι και τα απαραίτητα», δεν μπορεί πλέον να δικαιολογεί ένα νομοθέτημα που εισάγει διακρίσεις βάσει του φύλου. «Δεν είναι πλέον η γυναίκα προορισμένη αποκλειστικά για το σπίτι και την ανατροφή μιας οικογένειας, και ο άνδρας μόνο για τον χώρο της αγοράς και τον κόσμο των ιδεών....»

Οι νομοθετικές ταξινομήσεις, που κατανέμουν τα οφέλη και τα βάρη βάσει του φύλου, φέρουν τον εγγενή κίνδυνο ενίσχυσης των στερεοτύπων σχετικά με την «κατάλληλη θέση των γυναικών και της ανάγκης τους για ειδική προστασία. Ενώ εδώ, οι σκοποί του Κράτους... εξυπηρετούνται ικανοποιητικά από μια ταξινόμηση ουδέτερη ως προς το φύλο... το Κράτος δεν μπορεί να επιτρέπεται να ταξινομεί με βάση το φύλο.

Κατά την αναθεώρηση αυτών των νόμων περί γάμου που καθόριζαν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των συζύγων που βασιζόνταν στο φύλο, τα δικαστήρια επηρεάστηκαν επίσης από την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου στην υπόθεση Griswold κατά Connecticut. Αυτή η υπόθεση του 1965, η οποία ακύρωσε ένα νόμο του Κονέκτικατ απαγορεύοντας τη χρήση αντισυλληπτικών από παντρεμένα ζευγάρια, διατύπωνε ένα ευρύ δικαίωμα της οικογενειακής ιδιωτικής ζωής. Αυτό θεωρήθηκε πλέον ως ένα ζήτημα καθορισμένο από μεμονωμένους συζύγους βάσει των δικών τους αναγκών και επιθυμιών.

Σήμερα, ο γάμος δεν θεωρείται πλέον ένα καθεστώς σχέσης όπου οι συζυγικοί ρόλοι ανατίθενται από το νόμο χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ατομική επιλογή, και ο νόμος δεν αναθέτει πλέον στις έγγαμες γυναίκες έναν κατώτερο ρόλο. Νομικά, ο γάμος τώρα μοιάζει περισσότερο με μια συμβατική σχέση, στην οποία τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις επιλέγονται σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες του συγκεκριμένου ζευγαριού. Φυσικά, η νομική ή τυπική ισότητα δεν οδηγεί κατ' ανάγκη σε πραγματική ισότητα, και πολλοί εξακολουθούν να θεωρούν τον γάμο ως έναν θεσμό που δεν έχει ξεφύγει από την κληρονομιά ενός παρελθόντος με έντονα έμφυλες διακρίσεις.

Η Είσοδος στον Θεσμό του Γάμου: Η επιλογή του Συζύγου

Παρόλο που οι πολιτειακοί νόμοι δεν καθορίζουν πλέον τα οικογενειακά δικαιώματα και τις υποχρεώσεις με βάση το φύλο, συνεχίζουν να παίζουν σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση της κατανόησής μας των συζυγικών σχέσεων επιβάλλοντας συγκεκριμένους περιορισμούς στην ατομική επιλογή του συζύγου. Αν και οι περισσότεροι από αυτούς τους περιορισμούς, όπως οι νόμοι που

απαγορεύουν σε στενούς συγγενείς να παντρεύονται μεταξύ τους, δεν είναι αμφιλεγόμενοι, ένα από τα πιο θερμά θέματα της εποχής μας είναι εάν οι πολίτες μπορούν να απαγορεύσουν τον γάμο μεταξύ συντρόφων του ίδιου φύλου. Πριν κοιτάξουμε την τρέχουσα συζήτηση σχετικά με τα οικογενειακά δικαιώματα των συντρόφων του ίδιου φύλου, θεωρούμε ότι πολλές αποφάσεις του Ανώτατου Δικαστηρίου περιορίζουν την ικανότητα των πολιτειών να ρυθμίζουν την επιλογή του συζύγου.

Ο Γάμος ως Θεμελιώδες Δικαίωμα

Το 1967, το Ανώτατο Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών, στην υπόθεση Loving κατά Virginia, ακύρωσε το νόμο της Βιρτζίνια κατά των μικτών γάμων, ο οποίος απαγόρευε τον διαφυλετικό γάμο μεταξύ λευκών και «έγχρωμων» ατόμων. Αντανεκλαστικό των ρατσιστικών τους ριζών, οι νόμοι κατά των μικτών γάμων χρονολογούνται από την εποχή της δουλείας και ήταν κάποτε σε ισχύ σε μια πλειοψηφία πολιτειών. Όταν η υπόθεση Loving αποφασίστηκε, η Βιρτζίνια ήταν ακόμα μια από τις 16 πολιτείες που συνέχιζε την απαγόρευση των διαφυλετικών γάμων. Ο νόμος της Βιρτζίνια αμφισβητήθηκε από ένα ζευγάρι που είχε καταδικαστεί για παραβίαση της απαγόρευσης του διαφυλετικού γάμου. Τους δόθηκε ποινή φυλάκισης ενός έτους, η οποία ανεστάλη υπό τον όρο να εγκαταλείψουν τη Βιρτζίνια και να μην επιστρέψουν για 25 χρόνια.

Κατόπιν εφέσεως, το Ανώτατο Δικαστήριο της Βιρτζίνια επικύρωσε την καταδίκη των Loving, συμπεραίνοντας ότι ο νόμος ήταν μια έγκυρη άσκηση της κρατικής εξουσίας επί του γάμου, και ότι η Βιρτζίνια μπορούσε νόμιμα να «διαφυλάξει τη φυλετική ακεραιότητα των πολιτών της» και να προλάβει «την αλλοίωση του αίματος και μια ημίαιμη φυλή πολιτών». Το Ανώτατο Δικαστήριο διαφώνησε. Εστιάζοντας στο φυλετικό μίσος που είχε δώσει το κίνητρο για τη ψήφιση νόμων κατά της επιμειξίας, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Βιρτζίνια είχε παραβιάσει τη ρήτρα ίσης προστασίας της Δέκατης Τέταρτης Τροπολογίας περιορίζοντας την επιλογή του ατόμου για τον μελλοντικό του σύζυγο με βάση τις φυλετικές ταξινομήσεις. Επίσης, έκρινε ότι, υπό την ρήτρα περί «τηρήσεως της νομιμότητας» της 14ης Τροπολογίας, ο γάμος είναι ένα θεμελιώδες δικαίωμα: «Η ελευθερία στον γάμο έχει αναγνωριστεί από καιρό ως ένα από τα ζωτικά προσωπικά δικαιώματα που είναι απαραίτητα για την ομαλή επιδίωξη της ευτυχίας από ελεύθερους ανθρώπους. Ο γάμος είναι ένα από τα «βασικά αστικά δικαιώματα του ανθρώπου», που είναι θεμελιώδους σημασίας για την ίδια μας την ύπαρξη και την επιβίωση». Αυτή η υπόθεση σηματοδοτεί την πρώτη φορά που το Ανώτατο Δικαστήριο περιόρισε την εξουσία μιας πολιτείας ως προς την είσοδο σε γάμο.

Έντεκα χρόνια αργότερα, στην υπόθεση Zablocki κατά Redhail, το Δικαστήριο ακύρωσε και πάλι έναν πολιτειακό νόμο, ο οποίος περιόριζε το ατομικό δικαίωμα του γάμου. Υπό αμφισβήτηση τέθηκε ένας νόμος ψηφισμένος από την πολιτεία του Ουισκόνσιν, ο οποίος απαγόρευε στους γονείς χωρίς κηδεμονία, που βρίσκονταν πίσω από τις πληρωμές διατροφών, να εισέλθουν σε γάμο. Προς στήριξη του νόμου, η πολιτεία ισχυρίστηκε ότι ήταν απαραίτητο να διασφαλιστεί ότι οι γονείς χωρίς κηδεμονία θα γνώριζαν τις υπάρχουσες υποχρεώσεις διατροφής. Προς ακύρωση του νόμου, το Δικαστήριο, βασισμένο στην υπόθεση των Loving, έκρινε ότι ο γάμος είναι θεμελιώδες δικαίωμα και ότι μια πολιτεία δεν μπορεί να παραβιάσει αυτό το δικαίωμα προκειμένου να συγκεντρώνει

διατροφές, ειδικά εφόσον είναι διαθέσιμοι άλλοι μηχανισμοί συγκέντρωσης μιας διατροφής. Ωστόσο, δήλωσε επίσης ότι το δικαίωμα στον γάμο, αν και θεμελιώδες, δεν είναι απόλυτο, και ότι ορισμένοι περιοριστικοί νόμοι πιθανότατα να αντιστέκονταν τον συνταγματικό εξονυχιστικό έλεγχο. Στη συνέχεια, στην υπόθεση Turner κατά Satley, το Δικαστήριο ακύρωσε έναν νόμο της πολιτείας του Μισούρι απαγορεύοντας τον γάμο στους φυλακισμένους, πιστεύοντας ότι το ενδιαφέρον της πολιτείας στην αποκατάσταση και την προστασία δεν δικαιολογούσε αυτό τον περιορισμό στο θεμελιώδες δικαίωμα του ατόμου στον γάμο.

Περιορισμοί στην Είσοδο στον Θεσμό του Γάμου

Αν και το δικαίωμα στον γάμο είναι σήμερα συνταγματικά προστατευμένο, όλες οι πολιτείες εξακολουθούν να έχουν σε ισχύ νόμους που περιορίζουν την ατομική επιλογή του συζύγου. Αυτοί οι νόμοι είτε δεν είχαν τεθεί υπό αμφισβήτηση είτε δεν επικυρώθηκαν λόγω του ότι προωθούν σημαντικά πολιτειακά ενδιαφέροντα.

4. Κειμενική Ανάλυση

Το κείμενο της εργασίας αυτής πραγματεύεται νομικής φύσεως ζητήματα στο επίπεδο του οικογενειακού δικαίου. Σύμφωνα με τον διαχωρισμό της Katharina Reiss με βάση την επικοινωνιακή λειτουργία ενός κειμένου σε τρεις βασικές κατηγορίες: τον πληροφοριακό τύπο (επικοινωνία περιεχομένου), τον εκφραστικό τύπο (επικοινωνία καλλιτεχνικά οργανωμένου περιεχομένου) και τον προτρεπτικό τύπο (επικοινωνία περιεχομένου με πειστικό χαρακτήρα), κείμενο αυτής εδώ της εργασίας κατατάσσεται στον πληροφοριακό τύπο κειμένου, καθώς μεταφέρει πληροφορίες του οικογενειακού δικαίου σε ένα ιστορικό πλαίσιο βασισμένο σε γεγονότα της πραγματικής ζωής του παρελθόντος. Το κείμενο αυτό απευθύνεται σε ασκούμενους δικηγόρους που έχουν σκοπό να ασχοληθούν με το οικογενειακό δίκαιο (Skorpos κατά Vermeer). Το πρωτότυπο κείμενο επιτελεί τον ίδιο σκοπό με το μετάφρασμα και απευθύνεται στο ίδιο κοινό, δηλαδή σε μελλοντικούς δικηγόρους, με τη μόνη λεπτομέρεια ότι τα ιστορικά γεγονότα που περιγράφονται στο πρωτότυπο αφορούν νόμους του αμερικανικού δικαίου, πράγμα που σημαίνει ότι ένας Έλληνας ασκούμενος δικηγόρος μπορεί να παρατηρήσει διαφορές ως προς το νομικό πλαίσιο ενός ζητήματος, πράγμα που μπορεί να δυσκολέψει τον μεταφραστή στην μεταφορά του νοήματος αυτού καθεξής στην γλώσσα- στόχος, καθώς ίσως προκύπτουν διαφορές ως προς του νόμους του κάθε Συντάγματος.

5. Επί μέρους σχόλια

Στοχαστικό και προσεκτικά γραμμένο, το Οικογενειακό Δίκαιο για Ασκούμενους Δικηγόρους παρουσιάζει τις βασικές γνώσεις σε ένα ιστορικό πλαίσιο εκθέτοντας μερικά από τα πιο δυναμικά ζητήματα του οικογενειακού δικαίου σήμερα. Η προσεκτική απόδοση εξισορροπεί τα βασικά ζητήματα του γάμου και του διαζυγίου με θέματα αιχμής όπως οι μη έγγαμες οικογένειες, η κακοποίηση και παραμέληση παιδιών και ο γάμος μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου. Χρήσιμα παραδείγματα της πραγματικής ζωής και δείγματα εντύπων δείχνουν στους μαθητές τι θα συναντήσουν στην πράξη. Η χρήσιμη παιδαγωγική βοηθά τους μαθητές να αναπτύξουν τις δεξιότητες

κριτικής σκέψης και γραφής, και μια σειρά εργασιών σε κάθε κεφάλαιο παρέχει εξάσκηση στην έρευνα, την ανάλυση, τη σύνταξη υπομνημάτων και την επιχειρηματολογία.

Η θεωρία του Eugene Nida (1982), περί λειτουργικής ισοδυναμίας έχει μεγάλη επίδραση στη μετάφραση, συμπεριλαμβανομένης της νομικής μετάφρασης. Ο όρος λειτουργική ισοδυναμία υπογραμμίζει τον αντίκτυπο που έχει το μήνυμα στη γλώσσα άφιξης και στον αναγνώστη της γλώσσας άφιξης. Το νομικό λειτουργικό ισοδύναμο ορίζεται ως όρος στο νομικό σύστημα του πολιτισμού άφιξης που ορίζει μια έννοια ή θεσμό, η λειτουργία του οποίου είναι ίδια με αυτή στο νομικό σύστημα του πολιτισμού αφετηρίας.

5.1. Ορολογία

Η ορολογία είναι πολύ σημαντικό τμήμα της μεταφραστικής διαδικασίας. Εξ ορισμού, ορολογία είναι η μελέτη, η συλλογή και η συστηματική παρουσίαση των όρων . Σε ένα νομικό κείμενο δε θα μπορούσαν να λείπουν ειδικές λέξεις νομικού περιεχομένου, όπως για παράδειγμα:

- Common law = εθιμικό δίκαιο
- Act = νόμος
- Amendment = τροποποίηση
- Real property = ακίνητη περιουσία
- Marital unity = συζυγική ένωση
- Community property = κοινή περιουσία
- Supreme court = ανώτατο δικαστήριο
- Violate = παραβιάζω
- Statute = νομοθέτημα
- Community property = κοινή περιουσία (ανδρόγυνου)

5.1.1. Όροι με Πολλαπλές Αποδόσεις στα Ελληνικά

Κατά τη διαδικασία της μετάφρασης προκύπτει άλλη μία δυσκολία , η οποία κατά ένα μεγάλο ποσοστό ισχύει για όλα τα ζεύγη γλωσσών , έτσι και στο ζεύγος της αγγλικής- ελληνικής γλώσσας κάποιοι όροι ενώ μέσα στο κείμενο μπορεί να έχουν συγκεκριμένη σημασία, στην ελληνική γλώσσα μπορεί να έχουν πολλαπλές αποδόσεις, όπως για παράδειγμα ο όρος «act» , ενώ σε αυτό το κείμενο χρησιμοποιείται ως «νόμος», στα ελληνικά μπορεί να αποδοθεί και ως «παράσταση» , «πράξη» για το θέατρο, ακόμα και να αφορά ολόκληρο βιβλίο της Καινής Διαθήκης με τίτλο «Πράξεις».

5.2.2. Έλλειψη Ισοδυναμίας σε Επίπεδο Εννοιών

Όπως προαναφέραμε , ένα δύσκολο κομμάτι όσον αφορά τη νομική μετάφραση είναι η σωστή απόδοση νόμων και νομοθετικών πράξεων από τη γλώσσα αφετηρίας στη γλώσσα στόχος , καθώς μπορεί να υπάρχουν τεράστιες διαφορές ως προς το Σύνταγμα της κάθε γλώσσας. Για παράδειγμα , το κείμενο αφετηρίας μας είναι γραμμένο στην αγγλική γλώσσα, αναφέρεται στο αμερικανικό οικογενειακό δίκαιο , το οποίο όμως κατά ένα μεγάλο μέρος είναι βασισμένο στο αγγλικό και ένα μέρος του στο ισπανικό δίκαιο, πράγμα που μπορεί να θέσει δυσκολίες για έναν Έλληνα μεταφραστή , καθώς μπορεί να προκύπτουν μεγάλες διαφορές με το ελληνικό οικογενειακό δίκαιο. Έτσι, ο μεταφραστής πρέπει να έχει γνώση και των δύο χωρών το δίκαιο για να αποδώσει σωστά το νόημα. Στο κείμενο μας βλέπουμε ότι η συγγραφέας αναφέρεται στο « equal protection clause of the Fourteenth Amendment to the Constitution» , δηλαδή την ρήτρα περί «τηρήσεως της νομιμότητας» της 14ης Τροπολογίας, προκειμένου να αποδοθεί σωστά το νόημα αυτής της ρήτρας, πρέπει πρώτα

να γνωρίζουμε περί τίνος πρόκειται, καθώς μπορεί στο ελληνικό δίκαιο να μην υπάρχει ισοδυναμία σε επίπεδο εννοιών.

5.2. Έλλειψη Ισοδυναμίας Πάνω από το Επίπεδο της Λέξης (Baker, 1992)

Ο όρος της ισοδυναμίας έχει απασχολήσει έντονα όλους όσους ασχολούνται με τη μετάφραση, καθώς πρόκειται για την επιτομή της πράξης της μετάφρασης, καθώς αποτελεί τον βασικότερο πυλώνα για την πλησιέστερη απόδοση ενός κειμένου- αφετηρίας στη γλώσσα- στόχο. Η Μ. Baker στο βιβλίο της εξετάζει τη σημασία της ισοδυναμίας από το μικρότερο λεξικό επίπεδο, τη λέξη, μέχρι το μεγαλύτερο, θεωρώντας ότι η γλώσσα σχηματίζεται από τη μικρότερη μονάδα στη μεγαλύτερη.

5.2.1 Συμφράσεις

Ως σύμφραση συνήθως ορίζουμε δύο λέξεις μαζί ή εκφράσεις, από τις οποίες προκύπτει ένα ολοκληρωμένο νόημα σε μία συγκεκριμένη γλώσσα- αφετηρία, πράγμα που σημαίνει ότι δεν έχουν απαραίτητα ακριβή μετάφραση στη γλώσσα- στόχο. Στο παραπάνω κείμενο συμφράσεις αποτελούν κάποιες από τις παρακάτω εκφράσεις:

- Real property = ακίνητη περιουσία
- Common law = εθιμικό δίκαιο
- Null and void = άκυρος
- Community property = κοινή περιουσία (ανδρόγυνου)
- Pass a law = θεσπίζω νόμο
- Entrance into marriage = είσοδος στον θεσμό του γάμου
- Enter into a contract = συνάπτω μια σύμβαση

5.2.2. Ιδιωματικές Εκφράσεις

Άλλο ένα γλωσσικό πρόβλημα αποτελούν οι ιδιωματικές εκφράσεις. Ως ιδιωματική έκφραση ορίζεται μία ειδική κατηγορία φρασεολογισμού όπου η σημασία της έκφρασης είναι πλήρως αποσυνδεδεμένη από τη σημασία των συστατικών της. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ιδιωματικής έκφρασης στο κείμενο- πηγή αποτελεί η παρακάτω: « the traditional bright line distinction between married and unmarried couples », το ζεύγος των λέξεων « bright line» χρησιμοποιείται σαν έκφραση σε νομικό πλαίσιο ώστε να γίνει η διάκριση μιας δικαστικής απόφασης σε νομική ή ηθική.

5.2.2.1 Παράφραση

Η παράφραση σαν γλωσσικό εργαλείο μας βοηθάει στη μεταφορά ενός νοήματος είτε σε άλλη μορφή είτε με άλλες λέξεις, συνήθως για την απλοποίηση ή αποσαφήνιση του νοήματος. Στο παραπάνω κείμενο σαν παραδείγματα αποτελούν οι υποθέσεις από το Ανώτατο Δικαστήριο στις ΗΠΑ προκειμένου να αποσαφηνιστεί το νόημα του κειμένου «... Loving v. Virginia ...», «... Zablocki v. Redhail...». Κατά αυτό τον τρόπο γίνεται πιο εύκολο για τον αναγνώστη, εν προκειμένω τους ασκούμενους δικηγόρους, να κατανοήσει το νόημα του κειμένου.

6. Επίλογος

Η νομική μετάφραση θεωρείται από πολλούς εξαιρετικά δύσκολη. Ιδιαίτερως, οι προκλήσεις τίθενται από την ιδιαιτερότητα της νομικής γλώσσας και, ιδίως, από τη φύση της νομικής ορολογίας και τις διαφορές μεταξύ του κοινοδικαίου και των συστημάτων αστικού δικαίου, όταν η μετάφραση φυσικά αφορά γλώσσες και κατ' επέκταση χώρες με διαφορετικά νομικά συστήματα. Η βασική μεταφραστική δυσκολία των νομικών κειμένων έγκειται στο να ξεπεραστούν οι εννοιολογικές διαφορές μεταξύ των γλωσσών, και γίνεται ιδιαίτερα έντονη λόγω πολιτιστικών και συγκεκριμένων

θεσμικών στοιχείων. Οι νομικοί μεταφραστές είναι υποχρεωμένοι όχι μόνο να μιλούν άπταιστα τη γλώσσα αφετηρίας και τη γλώσσα άφιξης, αλλά πρέπει να γνωρίζουν σε βάθος το νομικό σύστημα της χώρας από την οποία προήλθε το μεταφρασμένο κείμενο και της χώρα για την οποία προορίζεται ετοιμάζεται η μετάφραση.

7. Βιβλιογραφία

- UKEssays. (November 2018). Analysis of Katharina Reiss' Typology. Retrieved from <https://www.ukessays.com/essays/english-language/reiss-translation-oriented-text-typology-theory.php?vref=1>
- Vermeer, Hans J. 1989 "Skopos and Commission in Translational Action". Andrew Chesterman, ed. Readings in Translation Theory. Helsinki: Finnlectura 1989 173–200.
- Nida, E. A. and Taber, C. (1982): The Theory and Practice of Translation, E.J. Brill, Leiden.
- Weston, M. (1991): An English Reader's Guide to the French Legal System, Oxford: Berg

